

Teije Idzardi

Evangeelje fan de eangst

Op it bankje yn it park
draai ik mei wynderich gemoed
ûnder it alsjend each fan de man neist my
it lid fan de wekfles

It rûkt bedoarn en hy preket
fan hellehûnen en fan wrake
wyls de oantinkens oan dy
as stoofparren fjochtsje achter it glês

Ik wol dêr wei
mar ynienen smyt er my
om it bêste útsjoch
it hert yn 'e skurte